

Áo đỏ

Trần Hoài Dương

Màu hoa phượng rực rỡ thật đẹp nhưng vẫn không thể sánh được với chiếc áo lụa đỏ ngấn tay cô đang mặc. Quả thật, tôi chưa từng thấy ai có chiếc áo đỏ đẹp đến như vậy. Một vẻ đẹp vừa tươi mới trẻ trung, vừa đầm thắm quyến rũ cô bé chắc trong lòng đang có gì vui nên vẻ mặt ngời ngời luôn ngược nhìn lên các vòm cây ven đường, chậm rãi đạp xe đi. Đáng lẽ tôi phải rẽ sang đường khác từ lâu, nhưng cứ mãi nhìn theo bóng chiếc áo đỏ, tôi vui chân đạp theo cô bé hết đường này sang đường khác. Tôi cố gắng giữ một khoảng cách vừa đủ để có thể luôn nhìn thấy cô một cách rõ ràng, đồng thời cũng không thể để cho cô phát hiện ra sự “bám sát” của tôi. Đi theo cô rất lâu thế để làm gì, tôi không cần nghĩ đến. Tôi chỉ thấy trong lòng mình lâng lâng khi được thông thả đạp xe cách cô một khoảng không xa mà cô không hề hay biết, vậy thôi. Đến một ngã tư đông người và xe cộ qua lại, cô bé áo đỏ vừa băng qua thì đèn đỏ.

...

Thằng Nghĩa bảo tôi:

- Chủ nhật này mày phải đi dự trại hè, đừng có bỏ cuộc như lần trước nữa nhé! Bọn trường Trưng Vương có nhiều “con” ác chiến lắm!

Tôi cự lại nó:

Dạo này mày làm sao thế, Nghĩa? Mới tí tuổi đầu mà đã ngáp ghé con nọ, con kia! Không cẩn thận, năm nay thi tốt nghiệp rớt là cái chắc!

Nghĩa cười hề hề:

- Mười sáu mười bảy yêu được rồi! Mà tao đã yêu đâu? Tao chỉ nhận xét cho vui thôi. Phải công nhận bọn Trưng Vương có mấy “con” ác chiến thật mày ạ. Cực kì!

Vừa nói nó vừa chặc lưỡi suýt xoa làm tôi bật phì cười. Thấy tôi vui vẻ, nó tán thêm:

- Thế nào mày cũng phải đi, Nam nhé! Biết đâu lại gặp được “nàng” áo Đỏ trong tưởng tượng của mày?

Nhắc đến áo Đỏ, tự nhiên tôi thấy lòng xao động. Nghĩa đã làm tôi nhớ lại một kỉ niệm cách đây đã hơn vài tuần. Hôm đó, tôi đang tha thẩn đạp xe chậm chậm trên đường, chợt phía trước xuất hiện một bóng áo đỏ rực. Cô bé chừng mười lăm mười sáu tuổi, nước da trắng, mái tóc đen dày xoã tung trước gió. Cô đạp chiếc xe mi ni màu mận chín, trên giỏ xe bông lên cả một chùm hoa phượng rất lớn. Màu hoa phượng rực rỡ thật đẹp nhưng vẫn không thể sánh được với chiếc áo lụa đỏ ngấn tay cô đang mặc. Quả thật, tôi chưa từng thấy ai có chiếc áo đỏ đẹp đến như vậy. Một vẻ đẹp vừa tươi mới trẻ trung, vừa đầm thắm quyến rũ cô bé chắc trong lòng đang có gì vui

nên về mặt ngời ngời luôn ngược nhìn lên các vòm cây ven đường, chậm rãi đạp xe đi. Đáng lẽ tôi phải rẽ sang đường khác từ lâu, nhưng cứ mãi nhìn theo bóng chiếc áo đỏ, tôi vui chân đạp theo cô bé hết đường này sang đường khác. Tôi cố gắng giữ một khoảng cách vừa đủ để có thể luôn nhìn thấy cô một cách rõ ràng, đồng thời cũng không thể để cho cô phát hiện ra sự “bám sát” của tôi. Đi theo cô rất lâu thế để làm gì, tôi không cần nghĩ đến. Tôi chỉ thấy trong lòng mình lâng lâng khi được thông thả đạp xe cách cô một khoảng không xa mà cô không hề hay biết, vậy thôi. Đến một ngã tư đông người và xe cộ qua lại, cô bé áo đỏ vừa băng qua thì đèn đỏ. Cô đi tiếp còn tôi phải đứng chờ. Đến khi đèn xanh bật lên, tôi hối hả đuổi theo, nhưng không tìm đâu ra bóng chiếc áo đỏ nữa. Tôi quanh quẩn đạp xe lòng vòng qua mấy khu phố gần đó, nhưng vô hiệu. Con chim đỏ thắm đã bay đến phương trời nào rồi, để lại trong tôi một nỗi buồn vương vấn, ngẩn ngơ suốt cả buổi chiều hôm ấy. Chuyện tưởng như không đâu ấy chẳng ngờ cứ ám ảnh tôi mãi. Không thể nào cứ giấu kín cho riêng mình mãi, tôi đành phải thổ lộ với Nghĩa. Nó cười trêu tôi:

- À! Mày chết né! Củ mĩ củ mì, tưởng hiền lành, ai ngờ cũng lẳng mạn ra phết!

Tôi cứ để cho nó chế giễu. Bốc lên, tôi còn tuyên bố nhất định tôi sẽ tìm bằng được cô bé áo đỏ. Sau này biết yêu, tôi sẽ chỉ yêu ai đó cũng thường hay mặc chiếc áo đỏ như thế.

Đang miên man nghĩ về chuyện cũ, tôi chợt giật mình vì tiếng Nghĩa lanh lảnh:

- Lại nghĩ về áo Đỏ phải không? Cứ yên chí, chủ nhật này thế nào cũng được gặp lại áo Đỏ “của mày”! Biết đâu, còn có những đứa cực kì hơn?

- Tao dứt khoát chỉ làm quen với đứa nào mặc áo đỏ! – Tôi tuyên bố chắc nịch.

- Nhớ hôm ấy không có chiếc áo đỏ nào thì sao?

- Thì thôi, khỏi làm quen!

Chủ nhật, Nghĩa đến rủ tôi đi từ rất sớm. Vậy mà khi hai đứa chúng tôi đến, bãi cỏ trong Thảo Cầm Viên đã đặc kín người. Học sinh hai trường cùng nô nức đi dự trại. Nhìn bao quát một lượt, không có bóng áo đỏ nào. Tôi vừa mừng vừa thoáng buồn. Mừng vì nếu có một bóng áo đỏ nào thật, tôi không biết sẽ phải cư xử thế nào. Ở tuổi tôi, làm quen với một người bạn gái đâu có dễ! Nhưng đồng thời không thấy bóng áo đỏ, tự nhiên tôi thấy buồn hẫng, không muốn dự trại một chút nào nữa. Như hiểu thấu tâm trạng của tôi, Nghĩa an ủi:

- Chúng nó vẫn còn đang tiếp tục đến. Chờ lát nữa biết đâu lại chẳng có tới dăm bảy đứa áo đỏ...

Nghe nó nói tôi lại thoáng lo. Nếu quả đúng như thế, biết “xử lí” thế nào nhỉ? Dù sao tôi cũng phẩm phỏm chờ đợi.

Một tiếng, rồi hai tiếng đồng hồ trôi qua. Không một bóng áo đỏ nào. Tôi bắt đầu lảng đi những ý nghĩ về áo đỏ thì bỗng một chiếc áo đỏ xuất hiện. Cô bé luống cuống chạy từ cổng vào. Trước

sự reo hò của bạn bè, cô nàng lúng túng hơn, vấp phải một rễ cây, chút xúu nữa thì té. Chiếc dép văng ra, chắc cô mắc cỡ không dám quay lại nhặt, cứ chân trần mà cà nhắc lao về phía các bạn, mặt thì đỏ bừng lên vì ngượng. Nghĩa giật tay tôi:

- Đó, thấy chưa? Nhưng có đúng áo Đỏ hôm trước “của mày” không?

Tôi chưa trả lời Nghĩa vì quả thật tôi không biết chính xác cô bé này có phải chính cô bé áo Đỏ hôm trước không? Hôm ấy tôi không dám đến gần, càng không dám nhìn thẳng vào cô bé. Chỉ loáng thoáng trước mắt tôi là bóng áo đỏ rực và một khuôn mặt trắng hồng với mái tóc đen dày xoã tung trước gió. Cô bé hôm nay cũng áo đỏ, nước da trắng hồng và mái tóc cũng đen dày. Hay chính là cô bé hôm trước?

Nghĩa lay vai, đưa tôi về hiện tại:

- Thế nào? Đến làm quen đi chứ?

- Làm sao mà quen được?

- Sẽ có cách!

Nói rồi, nó lôi tôi xềnh xệch lại phía chiếc áo đỏ. Tôi hoảng hồn, lấy hết sức trì kéo, bứt khỏi tay nó. Ai lại “trắng trợn” như thế!

Phải đến hai tiếng đồng hồ sau, qua rất nhiều trò vui tập thể, sự cách biệt giữa học sinh hai trường dần được xóa nhòa, không khí bạn bè chan hoà cởi mở hơn, Nghĩa với tôi mới dám mon men lại gần đám bạn bè của áo Đỏ. Bọn họ đang nửa nằm nửa ngồi trên cỏ, ăn bánh mì và uống chanh đá. Nghĩa và tôi ngồi dưới gốc cây bằng lăng, cách đó chừng ba mét. Nó cứ thúc vào sườn tôi, giục làm quen. Tôi bực mình với nó quá. Cứ nhí nha nhí nhố, nó không thấy bọn con gái đang bắt đầu nhìn chúng tôi bằng những cặp mắt đầy cảnh giác và tinh quái kia sao? Tôi đâm thật đau vào đầu nó, nhắc nhở hãy thận trọng. Chẳng những nó không nghe tôi, mà ngược lại, nó còn cố tình kêu toáng lên:

- Này, bạn áo Đỏ ơi! Thăng Nam nó muốn làm quen với bạn lắm đây này! – Vừa nói nó vừa cười sằng sặc, đẩy tôi về phía đám con gái.

Tôi ngượng chín cả người, mặt mũi bừng bừng như ngồi trước đồng lửa. Tôi quay lại thụi lấy thụi để vào lưng thằng Nghĩa, nó vẫn không chịu thôi, lại càng gào to hơn:

- Nó muốn “kết mô đen với bạn lắm đấy, áo Đỏ ạ!

Bọn con gái khoái trá, cười nói ầm ĩ. Chúng cũng đẩy cô bé áo đỏ về phía chúng tôi. áo Đỏ cũng đỏ mặt tía tai, đâm thùm thụp vào lưng lũ bạn.

Tôi bực thẳng Nghĩa quá. Nhưng nhìn nó nhăn răng cười hèn hếch, chẳng thể nào giận nó được lâu. Vả lại, chính nhờ nó nói toáng lên như thế, con đường dẫn đến việc làm quen với áo Đỏ có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Vì sau những trận cười rũ rượi, đám con gái có vẻ hoà dịu hẳn, không còn nhìn hai đứa tôi đầy cảnh giác nữa. Cô bé áo Đỏ thỉnh thoảng nhìn tôi, đôi mắt hiền lành tỏ ra thiện cảm. Sự dịu dàng của ánh mắt cô bé như khuyến khích tôi cứ mạnh dạn lên, không có gì phải e ngại. Nhưng tôi vẫn không sao cất lời lên được. Thăng Nghĩa thì cứ liên tục hùn vào.

- Nói đi! Nó có vẻ muốn bắt chuyện với mày đấy! Trời ơi, nói đi!

Sự tích cực của nó lộ liễu quá khiến áo Đỏ mỉm mỉm cười. Thừa dịp ấy, Nghĩa lại bô bô:

- Kìa, áo Đỏ mỉm cười với mày kìa! Tiến tới đi, Nam!

Nó lại quay sang phái áo Đỏ:

- Này, áo Đỏ bắt đầu cười này! Một ... hai ... ba! Đó, thấy chưa!

Áo Đỏ không nín được, bật cười thật. Mặt cô bé đỏ ửng. Đỏ đến tận chân tóc. Cô bé ngả người về phái sau nhặt một hòn sỏi cuội ném vào thăng Nghĩa. Cú ném đùa cốt để giấu nỗi bối rối của cô bé, không ngờ trúng vào giữa trán Nghĩa nổi u lên, to bằng trái táo đỏ ửng. Cả bọn cùng kêu ré lên, đổ xô lại xúm quanh hai đứa tôi. Nghĩa chắc đau lắm, nhưng vẫn còn cố khôi hài. Nó nhặt viên sỏi cuội, hôn đánh chụt một cái vào viên sỏi rồi gật đầu về khoái chí, thả viên sỏi vào túi ngực áo tôi. Cử chỉ ấy của nó làm mọi người cười xoà. Mọi ngăn cách được xoá bỏ hết. Tất cả cùng tíu tít chăm sóc cho Nghĩa. Chính tay áo Đỏ cầm một cục nước đá lạnh buốt chườm vào cục sưng trên trán ban đầu tưởng rất “dữ”, không ngờ lại rất hiền. Chúng tôi bày ra đủ thứ trò chơi để cùng vui chung. Những trò chơi từ mấy năm trước khi còn là bọn nhóc chúng tôi hay chơi, bây giờ cũng được đem ra chơi lại. Hết bịt mắt bắt dê, chơi tú lơ khơ đến chim bay cò bay... Hò hết chán, chúng tôi cùng nằm toài trên cỏ, đưa trầm ngâm nghĩ ngợi, đưa khe khẽ hát. Thăng Nghĩa chọt kêu lên:

- Không có cây ghi – ta nhĩ! Thăng Nam là “cây ghi – ta” của trường tớ đấy. Đệ tử ruột của vua chơi đàn ghi – ta Ségovia đấy nha!

Bọn con gái cùng ồ lên. Mấy đứa chạy túa đi tìm đàn. Chỉ một loáng, chúng đã ôm về một cây ghi – ta rồi ép bằng được tôi gảy cho nghe. Ban đầu tôi hơi ngượng, chơi có phần lúng túng, nhưng càng về sau, tôi gảy càng hưng phấn. Nhất là tuy không nhìn, nhưng tôi biết chắc chắn là áo Đỏ đang chăm chú lắng nghe tôi. Gặp những bài quen, cả bọn cùng hát theo, có bài lời Việt, có bài lời tiếng Anh, tiếng Pháp. Thì ra, bọn này cũng đều là dân sành nhạc. Các nhóm Abba, Beegees, Carpenters, Sandra... rồi các ca sĩ tài danh Mireille Mathieu, Tino Rossi, Dalida, Nana Muskouri... chúng đều quen biết hết. áo Đỏ cũng tỏ ra đặc biệt yêu thích Mireille Mathieu và Nana Muskouri như tôi, cứ nài nỉ tôi chơi lại mấy khúc ca “ruột” của họ, và khi tiếng đàn tôi cất lên, áo Đỏ cũng khe khẽ hát hoà theo. Các bạn còn cho biết thêm áo Đỏ là “cây Anh văn” của lớp. Thảo nào cô bé phát âm chuẩn đến thế. Kì lạ quá! Cũng giống như áo Đỏ, tôi đặc biệt mê

Anh văn và âm nhạc... Đến khi chuẩn bị chia tay ra về, nhân lúc các bạn đều mải mê thu dọn đồ đạc, áo Đỏ đến bên tôi nói nhỏ và rất nhanh, tiếng chìm trong hơi thở: "Từ nay, Vân và Nam sẽ là bạn của nhau nha!" Tôi lúng túng chưa kịp trả lời thì Vân (vâng, áo Đỏ tên là Vân) đã chạy biến vào giữa đám bạn bè. Tôi sực nhớ Vân chưa cho tôi biết địa chỉ, vậy làm sao mà gặp nhau được? Muốn chạy lại hỏi Vân nhưng ngại quá. Thôi, hãy tạm tạm như vậy đã. Cứ từ từ kéo Vân sợ. Dù sao thì cũng có những thuận lợi đầu tiên để có thể tiếp tục tìm cách thân nhau...

Tôi và Nghĩa lại chậm chậm đạp xe trên đường. Trán nó vẫn còn sưng tấy nhưng nó cười nói toe toét coi như không có chuyện gì xảy ra. Nó hỏi tôi:

- Viên cuội còn không?

Tôi giật mình nhìn xuống túi áo ngực, vẫn còn đó viên cuội trắng muốt – sứ giả nghịch ngợm của tình bạn. Nghĩa lại cười nói bô bô:

- Mà thấy chưa? Cứ phải liều mạng một chút. Nếu không làm sao quen?

- Phục mà sát đất rồi! Cảm ơn mà nhiều nhiều. Nhờ mà tao quen được với áo Đỏ. Cô bé tuyệt vời quá. Tao chắc là sẽ thân nhau mãi mãi được với áo Đỏ, Nghĩa ạ!

- Ờ kìa! Lại áo Đỏ!

Nghĩa tròn mắt kêu lên làm tôi giật nảy mình. Từ trong một con hẻm cắt ngang đường chúng tôi đang đi, lao ra một bóng áo Đỏ. Trời ơi! Đây mới đúng là cô bé áo Đỏ hôm trước tôi gặp. Vẫn chiếc xe đạp mi ni màu mận chín. Vẫn chiếc áo lụa đỏ rực. Vẫn mớ tóc đen dày xoã tung trước gió. Vẫn khuôn mặt trắng hồng và chiếc cổ thanh mảnh... Tuy hôm trước không dám quan sát kĩ, tất cả chỉ chập chờn trước mắt tôi, nếu không gặp lại thì không tả tỉ mỉ chính xác được, nhưng bây giờ gặp lại, dù chỉ nhìn là áo Đỏ hôm trước. Dù nhận xét có phần cảm tình, nhưng dứt khoát tôi tin là chính xác.

Tôi và Nghĩa lẳng lặng đạp xe theo sau áo Đỏ. Tuy không định nhưng cứ đi theo thế một đoạn dài. Phía trước, chiếc bóng áo đỏ chập chờn, lúc ẩn lúc hiện, lúc gần lúc xa...

Đúng vào lúc đến được gần chiếc áo đỏ nhất, tôi quyết định dừng xe lại. Nghĩa nhìn tôi ngạc nhiên:

- Sao? Xe hư à?

- Đâu có!

- Sao dừng lại bất tử vậy? Đạp dần lên! Nó sắp quẹo mất hút bây giờ!

Tôi lắc đầu uể oải:

- Thôi, mình quay về, Nghĩa ạ.

- Sao vậy? – Nghĩa vẫn trố mắt không hiểu.

- Chẳng muốn đi theo nữa. Quen nhiều làm gì?

Như hiểu ra ý tôi, Nghĩa nói như reo:

- ý mày muốn nói: quen được với Vân áo đỏ là đủ rồi chứ gì?

- Ủ!

Tôi gật đầu, quành xe lại, túm cả Nghĩa vòng theo. Nghĩa vẫn chưa hết thắc mắc:

- Nhưng đối với cái Vân, đã có gì đâu?

Tôi lắc đầu.

- Dù chưa có gì, nhưng tao không thích một lúc tìm cách làm quen thân với cả hai người. Dù sao, qua buổi cắm trại hôm nay, tao cũng cảm thấy bắt đầu mến Vân. Cô bé có nhiều ý nghĩ đồng cảm với tao. Tao chưa nghĩ đến chuyện yêu đương gì đâu. Đối với chúng mình, điều đó còn quá sớm.

Tao chỉ muốn được làm quen, được coi Vân như một người bạn giá thân thiết, thậm chí như một đứa em gái, vậy cũng vui lắm rồi.

Nghĩa sôi nổi hẳn lên, hăng hái tranh luận với tôi:

- Nếu như thế thì việc mày quen thêm với một cô bé áo đỏ khác, có gì là tội lỗi đâu?

- Không là tội lỗi, nhưng tao không thích. Đã nghĩ đến Vân rồi, tao không muốn nghĩ đến một ai khác.

- Mày mơ mộng lắm kia mà?

- Thì tao vẫn mơ mộng đấy chứ!

Nghĩa thôi không tranh luận với tôi nữa. Hai đứa lại tiếp tục thả xe chậm chậm trên đường. Gió buổi chiều mát quá. Như có những bụi nước li ti phả lẫn trong gió. Lòng tôi không khỏi hơi gợn buồn. Có một chút gì như tiếc nuối, đượm chút man mác, xót xa... Nhưng rồi, tôi tự nhủ: “Mình đã quyết định đúng!” Tôi nói to lên, cố át đi những bịn rịn:

- Hôm nào rảnh, hai đứa mình sang trường Trưng Vương chơi đi, Nghĩa!

(theo VH&TT số tháng 10 (172) /2008)